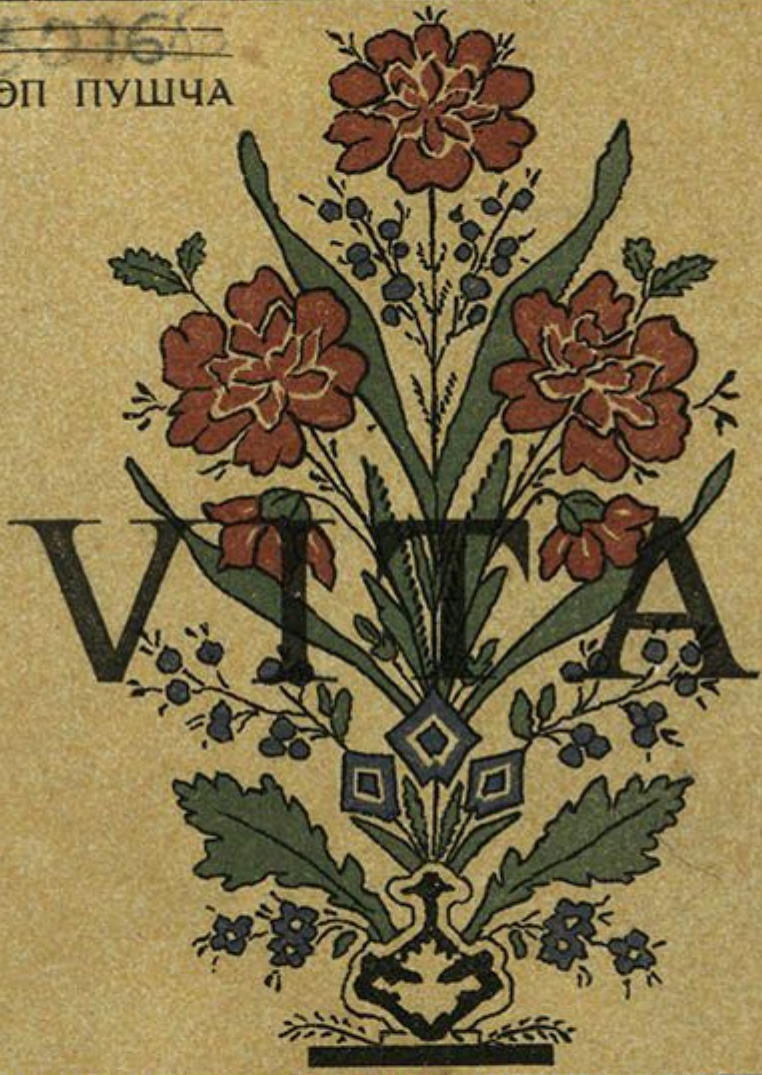

Ба 64635

ЯЗЭП ПУШЧА

МЯЛЯНЬК

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

JULY 1882

DA 64635

Бел. эдзел
1994 г.
~~А 550766р~~

П Р А Д М О В А

Гэты невялічкі свой зборнік поэзіі я назваў „Vita“ не выпадкова. Успамінаецца мне тут травень месяц 1923 г. калі, неск, аднаго разу я з Н. Чарнушэвічам зайшоў да А. Бабарэкі. Якраз у нас завязалася гутарка аб стане і кірунках сучаснай беларускай поэзіі. Выказваліся рознастайныя погляды і меркаваньні. Агульна-ж мы пагаджаліся з тым, што сучаснасьць беларускай поэзіі ня мае адзінага стала вызначанага кірунку, ня мае сваёй пэўнай школы. Кожнаму з нас хацелася разгадаць яе заўтра, ацелася побачыць яе сьветласонечны шлях да новага. Ажны з нас больш-менш пагаджаўся, што чарговае яе аданьне—**сынтэз, стройная сугучнасьць романтизму жыцьця з яго рэалізмам**, і гэта мы хацелі назваць словам „Vita“—**жыцьцё—вітаізм**. Нам думалася, што ў гэтую новую квадрадывідуальнасьць поэты павінна быць пастаўлена ў прыяючыя ўмовы разьвіцьця, але разам з тым у ёй павінны жыць ідэалы і імкненьні колектыву і той шлях, які вядзе ў сьветлае заўтра—да соцыялізму. Але гэта неск адзіна, ня вылілася ў належную форму. Як нейкі водгук на гэты, выпускаю я гэты свой маленькі зборнік пад назвай „Vita“.

Аўтар

1927
- 7 April

25. 0 4. 2009

Ж Ы Ц Ъ Ц Ё

М. М. Шканская

Удѣ акутвасъ дано

Л. Мунинъ

26/7.26

Монск

W. H. P. H. E.

~~W. H. P. H. E.~~
W. H. P. H. E.

W. H. P. H. E.

ЖЫЦЬЦЁ

Жыцьцё!

— суровасьць і закон,
з табой ніяк я не паладжу.
Душа ня хоча быць званком
твайго і рогату, і плачу.

Ня любіць фальшы камэртонаў,
(яе-ж даволі ёсьць).

Бывае зоры срэбра роняць
над кустом малін...

Жыцьцё,
шчасьлівае жыцьцё,
дзе вясны тваёй наліў?

Прышоў я да цябе
ў надраньні

эры,

прышоў з пакрыўджанай сям'і.

У сонцавейнае сяўбе

пачуў октавы радасьці,

пачуў і не паверыў.

З тае пары мой сьмех паранен,

з тае пары я з ім,

штодзенна з ім...

Даруй,
даруй-жа мне,
сказаў што ў вочы я...
Маёй песьні рунь
хваляюцца,—яшчэ чыя?

КАПЛІ ВАДЫ

Пякаюць каплі вады,—
ў срэбрамёце іх сьмех.
На іх дзень малады
кулакі
скамячыць не пасьмеў.

Ён госьцем вясёлым прысеў
і ўмывае свой твар.
Нікне ўсё пакрысе
і ўсё ахутвае твань.

Яны-ж моўчкі крышталяць кругі,—
іх у гэтым уцеха уся.
Кожны з нас заўтра другі...
Будзем блукацца там-сям.

Бо ніяк, аніяк
немагчыма жыцьцю дагадзіць.
Не адзін перад ім ужо зьмяк—
хоць і хацеў
схапіць выбрык гадзін.

НЕ ХАЦЕЎ АХАЛАДЖВАЦЬ ЁН СЭРЦА

Не хацеў ахаладжваць ён сэрца.
— Ой нашто люты холад зімы?—
Як сустрэліся ў полі з ім мы,—
не хацеў ахаладжваць ён сэрца.

Пэрламутны дождж плямаў ня змыў...
Як казалі яму аб бяссьмерці,
не хацеў ахаладжваць ён сэрца.
— Ой нашто люты холад зімы?

СТАЯЎ ЁН НАГІМ НА ДАРОЗЕ

Стаяў ён нагім на дарозе
і зоры ў распач акунаў.
Яго прагналі з-пад вакна,—
стаяў ён нагім на дарозе.

Прабегла сьцежкаю куна,—
сьляды застылі ў вербалозах...
Стаяў ён нагім на дарозе
і зоры ў распач акунаў.

ЗА СТАЛЕЦЬЦЕМ У СТАЛЕЦЬЦЕ.

Ідзем мы за сталецьцем у сталецьце,—
адзін закон зьмяняецца другім.
За намі замыкаюцца кругі,—
ідзем мы за сталецьцем у сталецьце.

Хай сьцелюцца пад зорамі лугі,
хай песня асыпаецца у леце.
Ідзем мы за сталецьцем у сталецьце,—
адзін закон зьмяняецца другім.

БЯГУЧЫ Ў КРЫНІЦУ ПА ВАДУ

Бягучы ў крыніцу па ваду,
росы майскія збірала—
і на твар іх, твар румяны,
бягучы ў крыніцу па ваду.

Было гэта рана, рана...
(Ў шчасьці зораньку знайду).
Бягучы ў крыніцу па ваду,
росы майскія збірала.

МІМА РАДЫО МЧЫЦА

Міма радыо мчыца.
Электра-зіяньне.
Ў маторна-аўтобуснай чытцы,
вечар распустаю мямліць.

Няма вуліц маўклівых,
— гармідар плюскоча.
Сэрцы сьціскаюцца клінам,
туга націскае на вочы.

Тут аддаюцца за грошы,
блуд па калена.
Няма лепшых і горшых...
Завінаюць душу ў бакалею...

Я Н А

Вочы—прадоньне журбы,
а на вуснах
пасінеўшы сьмех-цень...

Вечар месяц ажарабіў
і пусьціў блукацца ля сьцен.

Ён блукае,
а за ім і яна.

Раптам села на камень.

— Можа й падойдзе хто-небудзь сп'яна?—

— Але хто?—

і сэрца дрантвее.

— Абзаве не адзін валацугай—

і песьня, балючая песьня:

— Эх, каб выпіць портвейну!—

.
Цяжка быць радасьці ў цуглях
ў гэту сьветлаю весну.

У СЭРЦЫ ХОЛАД, ГНЕЎ

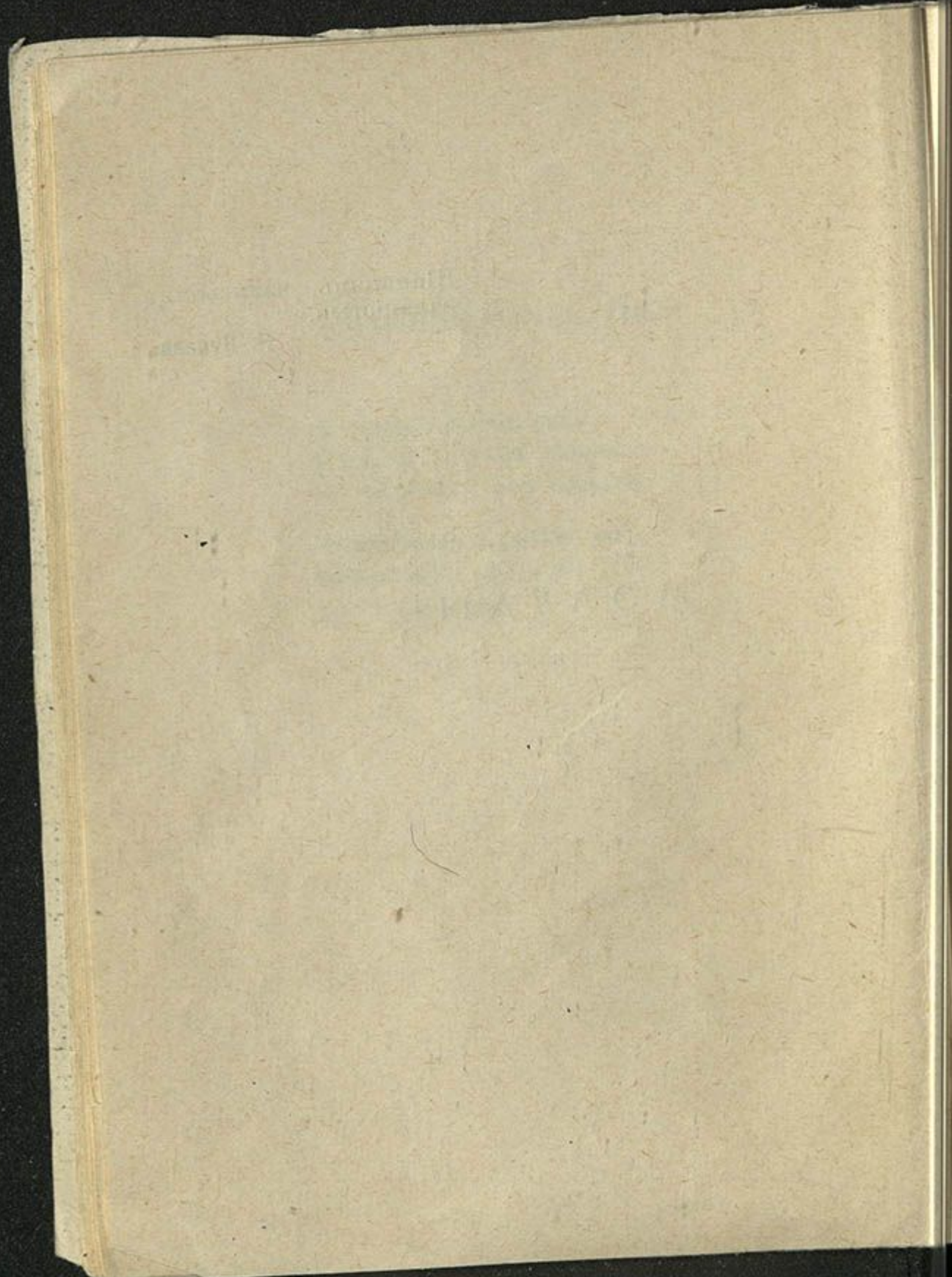
У сэрцы холад, гнеў,
у сэрцы смутак стыне,—
не прагнаць яму слаты.

Адны ідуць... другія не...
няўжо яны сьвятыя
ды з сьвятых?

Шапацяць, шалясьцяць
залацістыя.

Я. Купала

М Э Л Ё Д Ы І

О, жоўталісьце мой асеньні

64635,
О, жоўталісьце мой асеньні,
прышоў расцалаваць твой шум!
Не палажу я голаў ды на сене,
пакуль ня выпяю табой душу.

5
Ня ведаю, чаму люблю так восень?
Не ў ідэолёгіі-ж тут рэч.
О, песьня, песьня звонкіх сосен,
плыві да сонца насустрач!

Яно ня ўцерпіць—прасьязіцца
і сьлёзы закрышталяць у красе.
Люблю шушуканьне я лісьцяў,
люблю іх псальмы нарасьпеў.

Люблю я пералівы іхніх тонаў,—
ня вытканы йшчэ дэсань паясоў.
Маё сэрца ня было ў прытоне,—
адаю сягоньня ім усё.

ВЕЧАР АСЕНЬНІ, ВЕЧАР МАЎКЛІВЫ

Вечар асеньні, вечар маўклівы
песьціць, цалуе, песьціць каліны.

Песьня зблудзіла, песьня у гаі,—
зоры-ж у высі, зоры мігаюць.

Срэбрам на лісьце, срэбрам на стромы,—
ўсюды сугучнасьць, ўсюды так стройна.

Струны у сэрцы, струны-браціхі
звоняць умітусь, звоняць ня ціхнуць.

Як-жа мне з імі, як-жа, каліны,
ў вечар асеньні, вечар маўклівы?

Церні ня зьвялі, церні замоклі,—
бачыў я сеньня, бачыў праз вокны.

З іхніх калючак, з іхніх бальзамаў
вяжуць вянок мне, вяжуць, я знаю.

ЗОРЫ МІТУСЯЦА, СЬВЕЦЯЦЬ

Зоры мітусяца, сьвецяць,—
упасьці мне хочацца ніц,—
а вецер
шуміць і шуміць, і шуміць.

Моцна задумаўся месяц,
косы заплёўшы ў кусты.
Ўжо дзесяць...
Сэрцу ў вякох не астыць.

Восень—дзяўчына красуня,
прозалаць сыпле з лясоў.
Красуе
хай радасьць, і смутак, і ўсё.

Ты, о мая Бэатрыча,—
выходжу цябе сустракаць
Ў аблічча
мне ў шчасьці сьмяецца рака.

Зоры-ж мітусяцца, сьвецяць, —
упасьці тут хочацца ніц, —
а вецер
шуміць і шуміць, і шуміць.

З-ЗА ЛЕСУ, ЛЕСУ...

З-за лесу,
лесу чмарага,
над соннай
хмараю
дзень раніцай іржэ.

На ніве ў ядраным аўсе
сонца
промені галодныя пасе.

Цыбаты вецер за сялом
задыхаўся ў палёх.
Мы чырвань даляў
песьняй засяём.
Сьмяецца нам
расой апырсканы былёнёг,—
мы жнём усход нязнаных слоў...

Гэй, далей—
к новым далям,
песьня жытніх каласоў!

НАДРАНЬНЕ

Лес яловы
галаву палоща ў сіні,
а кусты над рэчкай быстрай
ловяць
хваляў срэбных пырскі.

О, як слаўна!
Як прыгожа!
Месяц зьнік
за зелень збожжа.

І ўжо лог шырокі—
ненарокам—
хвост кудзеліць сівы.
Сонца-ж змрокі
б'е на раны
і зьмятае колер сіні
пам'ялом пунсовай рані.

ПАД ХМЕЛЕМ ВЯСНОВАГА ПІВА

Пад хмелем вясновага піва—
лявоніху струняць цымбалы,
а ў палёх разьвязанае плыні,
аўсяніцу поўдзень губляе.

Эх, вецер—лахудра жытнёвы,
чаго прысьмірнеў на пасту?
Мо' хочаш, каб поўдзень кляновы
за цябе размахнуўся ў кусту?

Дарэмна, дарэмна, мой дружа,
ня віхурыш бяскрылае сіні.
Ой, нашто нам пахучая ружа,
калі сэрца крынічнае стыне?!

НАД ПРЫПЯЦЬЦЮ

Схіліўшыся над Прыпяцьцю,
бярозкі лісьцем п'юць ваду.
Прыслухайся! Калышуцца
і гоман між сабой вядуць.

Пад сьпевы плыняў палявых,
цалуецца адна з аднэй.
Ах, не спазнаць хто можа іх,
скажы мне, вецер, ты хутчэй?

1923 г.

НЕПАГОДАЙ

Дзень, адзеўшыся смугой,
над ліпай
хліпае
імгой.

Шэльмы-ветры
гнуць асіны
ў мутнай сіні
ніцам
і базыраць з нетрай—
навальніцай

Пры выгане
сярдзіта чмыхае
крутовіна.

Круциць жвір
мяцеліцай
віхура-быстрыня.

Бушуе вір,
шумуе глыбіня,
шалее, пеніцца
вада

— і чуцен гул,
як бурбалак ганьня
у даль

між хваль:
буль-буль!

буль-буль!

1923 г.

НОЧКА МОЎЧКІ КРОЧЫЦЬ

Апрануўшы дзень сутоньнем,
ночка моўчкі крочыць.
Ціха—толькі лес спрасоньня
песьціць зоры-вочы.

Толькі неба сінім сітам
— змрокі падсявае.
Ў сэрцы радасьць туга зьвіта,—
не пяе з аўсамі.

1923 г.

ДУХ МОЙ УЗЬВІЎСЯ ВЫСОКА

— Дух мой узьвіўся высока,—
сонца палае агнём.

Ня шумець маёй песні асокай,
сёнешнім сонечным днём.

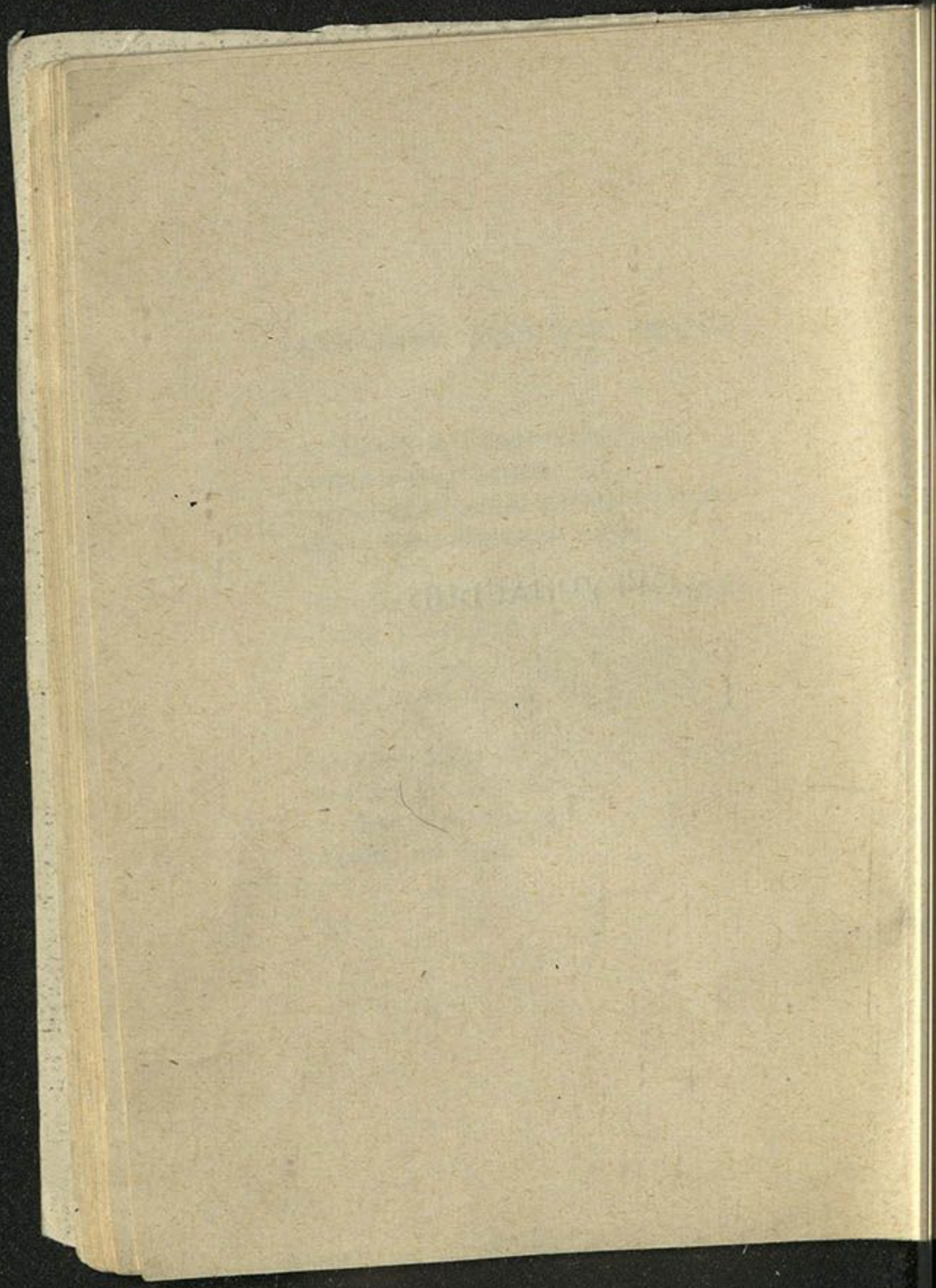
Ня шумець маёй песні асокай,—
сэрца асмужана ў сінь.

Не акропіцца радасьць ды сокам
ў жоўталісьці асеньнім асін.

Не акропіцца радасьць ды сокам,—
смутак заслаў дываны.

— Дух мой узьвіўся высока,
сэрца. ня ный!

СУГУЧНАСЬЦЬ

ЛЯТУЦЬ Ў ПРАСТОРЫ МЭТЭОРЫ

Лятуць ў прасторы мэтэоры,—
дванаццаць блізка ўжо гадзін.
Чыйсь голас кажа мне: ня йдзі...
Лятуць ў прасторы мэтэоры.

Сяджу ў самотнасьці адзін,—
навокал музыка, паўторы:
лятуць ў прасторы мэтэоры,—
дванаццаць блізка ўжо гадзін.

АД РАДАСЬЦІ

Ад радасьці
мне хочацца сьмяяцца дзіцем,
галоў схіліўшы
на прыпол вякоў.
Мне хочацца дзівіцца і дзівіцца,
як чокаюць кілішкі
буйных слоў.

Я іх люблю,—
яны мне блізкія
з дзяцінства.
Узяў я з імі шлюб,
і сэрца радасьць цісьне,
і ў сэрцы зоры бліскаюць.

І я,—
я не адзін такі—
нас шмат.
Хто хоча, поглядам акінь...
Які бунтоўны
штаб!
Якія ў песьнях тоны!

Чаго-ж яшчэ нам болей?

А вось:

даволі гымны нюняць,
каб радасьць ня ўпілася бодем
па сялянскіх пунях...

Хлапцы!

сягоньня з намі сонца,—

мы з ім ў дарозе ня прыстанем.

Ці-ж можа палкасьць ў нас астыць?

Ніколі, не!

Пад хмелем моцна-моцным

мы прызем на паўстанак

новага сталецьця...

Няхай мінуўшчына нас не кляне,—

наш сьпеў ад сэрца льецца.

Затым

мне й хочацца сьмяяцца дзіцем,

галоў схіліўшы

на прыпол вякоў.

Мне хочацца дзівіцца і дзівіцца,

як чокаюць кілішкі

буйных слоў.

ПАЛКА-ЧАРНЯВЫЯ ВОЧЫ

Палка-чарнявыя вочы,
пунсовасьць гарачую вуснаў —
цалаваў я ня раз і ня двойчы,
цалаваў ды пад музыку гусляў.

Белыя-ж грудзі і цела
да сябе прыціскаў у запале.
Помню як зоры мігцелі
і яснасьцю ў сэрца запалі.

Помню: жаданьне... нявіннасьць...
Стан яе й бёдры палалі.
Смутак у радасьць завіўся,
чыстую радасьць бяз плямы.

Ня скажа вам месяц бялясы, —
аб гэтым адны успаміны...
Як вецер завіс на балясах,
ведаюць толькі даліны.

Каб тая-ж цяпер асалода,
была што ў хмялёвым юнацтве,—
здаецца за зорамі-б злётаў,
расчыніўшы душу сваю насьцеж.

А потым схіліўся-б да долу
і зямлі-б прапяў „Veni creator“.
Ой ты, доля, пяснярская доля,
учора і сёньня бяз брата!..

З ТАБОЙ Я СПАТКАЎСЯ УЧОРА

Эх, Стася, мілая Стася!
З табой я спаткаўся учора.
Каханьне разблутала тасьмы—
ў гэты вечар асеньні,
вечар так чорны.

Асыпалася песень насеньне—
ў шопаце ціха—прыветным...
Ты вуснамі вусны паліла,
як сонца бяз ветру
цнатлівасьць вясновую лііі.

Чало я схіліў на калені
і ты, як малога,
песьціла палам дзявочым.
Гэта было не пад хмелем...
Зоры маўчалі над логам.

О, вочы, чарнявыя вочы!
Забыцца? Ня ў сіле!
Такія толькі ў случанкі.
Ў дуброве сава галасіла
ў ноч тую да самага ранку...

НЕ СЯДЗЕЦЬ МНЕ З ХЛАПЦАМІ

Не сядзець мне з хлапцамі на лаўцы
і ня піць веснавы пераліў.
Маёй радасьці чыстыя пальцы
схапілі вякоў перагіб.

Я даўно разьвітаўся з палямі,—
не нарву ціхай руні жальбы.
Я юнацтва свайго не запляміў,
хоць і вывернуў дум жалабы.

...Ня люблю удагонку імчацца
па выбітых сьцежках ідэй.
Я пасвойму падходжу да шчасьця,
я пасвойму хаджу паміж дрэў.

Няхай сонцам узойдзе сталецьце
на скрыжаль маёй песьні-вясны.
— Нашы сэрцы сягоньня ня ў лейцах,—
скажуць мне новай эпохі сыны.

Має-ж творы паложать на бальцы,
бо ў іх выцьвітуць дум берагі.
І ўжо радасьці чыстыя пальцы
ня схопяць вякоў перагіб.

УЗАГРУДЗЬДЗІ...

Узагрудзьдзі сусьвет-бы ўзяць
і скалатнуць ў сто сіл сталёвых.
Хоць я й не азіят,
але-ж ён Беларусі ў вочы плёваў.

Ён ёй зусім чужы,—
ня быў ніколі шчырым.
Усе вякі, што жыў,
ён хітрасьць у сківіцах шчырыў.

Яму сягоньня я крычу:
скажы, з падбітымі вачыма,
нашто узьвіхрыў дзікі чуб
і помсту носіш за плячыма?

НЕ ЗАКІЛЗАЦЬ...

Не закілзаць мне дзён свайго жыцця,—
яны, як коні ўносьлівыя тыя...
Ну, колькі ты ня думай і ня цям,—
яны-ж нясуцца, кроў ня стыне...

І з імі я за касагор гадоў
надзвычай палкіх, маладых заўсёды.
Хто хоча... будучнасьць сваю падой,—
а я ў віно ня ўсыплю соды...

У гэтым мкненьні нявыразных дум,
неразгаданым-бы хацеў застацца...
Я сьцежкай малажаваю іду
да новых і нязнаных станцый.

Ў ПАВЕВАХ СОНЕЧНАЙ КРАСЫ

Стаю ў павевах сонечнай красы
і думкі ў прамяністасьць агартаю.
Стаю, а ў сэрцы песьні нарасып,
а ў песьнях вобразы бягуць гуртамі.

Яны вяршка чужога не сальюць,
і жыць падсуседзьмі я не дазволю.
Для іх, для іх зьвініць лясоў салют,—
іх радасьць—мілагучнасьць звону.

ЗДАЕЦЦА..

Здаецца, што глядзеў-бы вечна й вечна
ў таемна-існае сталецьцяў дно.
Люблю, калі гараць ды лямпа з сьвечкай,
калі іх сьвет зьліваецца ў адно.
Калі маўклівыя ў сваім міганьні,
а сполах ціха, ціха ўскалыхне.
Ніколі я прыгожага ня ганіў,—
ў душы маёй заўсёды яго хмель.

СКАМЯЧЫЎШЫ ЗЛОСЬЦЬ

Скамячыўшы злосьць у сэрцы,
я цалаваў асфальту шчокі.
Мая радасьць рвалася на чверці,
і не хацеў ні з кім я чаркі чокаць.

Дый не таму, што быў сярдзіты,
а так..

Бываюць горкія прычыны.
Ніколі сябру не сказаў: ідзі ты.
калі ён смутак піў нішчымны.

А мне?

Нашто, нашто ўспаміны?—
У песьні ўсё, як у крышталі.

Эх!..

Але-ж ці варта?..

Ў вачох іх студзіцца кавалак сталі.

З ТУГІ ВЯЛІКАЙ НА ДУШЫ

З тугі вялікай на душы,
укленчу перад сонцам я...

Хай вецер любы мой шуміць,
хай п'е віно сям'я.

Хто чуе перазвоны струн?
Ў іх сэрца маладога жах...

Спаткаў учора я сястру,
спаткаў і не пазнаў.

ДУША ЛЮДЗКАЯ ХАЛАДЗЕЕ

Душа людзкая халадзе, —
ня звонаць песьні словамі.
Ужо з усьмешкамі лілёвымі—
цвісьці ня хочуць больш надзеі.

Вякі прышлі у новым звоне,
прышлі ў надломленай сугучнасьці.
Сьцюдзённы дух у іх магутнасьці
лунае па-над новым сёньнем.

У іх старое захлынецца—
і гені родзіцца неганы.
У яснацьвеце ды над хатамі
разьвесяць песьні сваё вецьце.

Я ЮНАЦТВА ВІТАЮ

Я юнацтва заўсёды вітаю,
бо ў юнацтве жыцьцё.
Прасьпяваю яму я літаньне
на сьвітаньні палаючых дзён.

Яно заўжды ў экстазе,
у ім струны сьмяюцца бяз слоў.
Пакахаў я смуглявую Стасю,
пакахаў між шумлівых лясоў...

НАШЫ ДНІ

HAIRY BIRD

ПРЫСЯДЗЕМ НА ПЯНЧУК

Прысядзем, хлопцы, на пянчук
і сьцісьнем сонца залатое!
Пачуцьці сьмеху не затояць.—
прысядзем, хлопцы, на пянчук!

Ня вее вецер ды слатою,—
я-ж песьню гучную пачну...
Прысядзем, хлопцы, на пянчук
і сьцісьнем сонца залатое!

Я ДЛЯ БЕЛАРУСІ МІЛАЙ

Я для Беларусі мілай
радасьць дзён нашу...

Над лесам зоры мклівяць,
хаваючы міганьне
ў лісьцяў шум.

Люблю—нашто хавацца?
Ну, быццам васілёк у жыце!
Ды, як і не?
Калі у кожнай хаце
шчасьце песняю імжыць.

Калі на'т вецер-зьлюга
прысеў за куст, як брат,
а сонца выплыла над лугам...
Ну, хто тут будзе ўжо ня рад?

Жыцьця ня трэба клікаць,—
яно між нас вяртлявіць ліст.
Прышлі з дуброў музыкі
і ў клюбах граюць на расхліст.

Яны на лад нячуты
свае цымбалы, дуды завялі.
Не абзавуць іх: чмуты!
Іх радасьць ў шопаце ялін.

Паклон, паклон краіне
ад сэрца шчырага—прымі!
Не абвіе ўжо болей іней
маўклівасьцю тваіх крыніц.

ПАД ХАТАЙ...

Пад хатай, на прызьбе збуялай
ды грэецца дзень, сьветларусы.
Налівайцеся, гукі цымбалаў,
уцехаі палёў, Беларусі!

Ў вяснова-юнацкім разгуле
цвьярозьца новыя песьні.
Яны смутак учора разулі,—
сягонья-ж—хто іх равесьнік?

Пастух у палатанай сьвітцы,
ў раздольлі трубой што свавольць.
Сьмейся на поплаве, Сьвіслач,—
сонца ў іх промені поіць.

Ды хіба дзяўчаты на ніве,
што сэрца юнацтвам вяселяць?
Ой-да песьняю далі абнімам
у гомане сіне-вясеньнім!

З ЦЫКЛЮ «ЗАХОДНЯЯ БЕЛАРУСЬ»

Здаецца, што гавораць шчыра,
а здрада ў сэрцы палыноў цвіце.
Расчынеце дзверы шырай, шырай...
О, як шмат найшло „гасьцей“!..

Зарос наш шлях тугой праклятай;
ў самотнасьці маўчыць больнэг.
Прывыклі ў родных сваіх хатах
схіляць мы голавы да ног.

Пакорнасьць нейкая дый годзе.
Няўжо наш род такі, няўжо?
Цвітуць дзесь кветкі пры пагодзе,
а ў нас на'т ліст і той пажоўк.

Зьвініць дзесь песня ў шумным гаі
і к сонцу мчыцца паміж хвой,
а ў нас сьвяза на скроні палягае—
адбітак вечнасьці ліхой.

Няйначы ўжо ў такую квадру,
мы вышлі спатыкаць свой лёс.
Было над намі многа гвалту,
а колькі сьлёз, крываваых сьлёз?

Сабраць усе іх немагчыма,—
прашло па сьцежках шмат людзей.
Ўсю крыўду за сваю Айчыну
мы вылічым у судны дзень.

НЕ КАЛОСЬСЕ...

Не калосьсе
шапоча песьняю сьпелай;
гэта хлопцы ад плуга й калёсаў
заліваюцца сонечным сьпевам.

Яны ўсе маладыя, —
ў іхніх сэрцах вясна.
Эх, ды як і ня пець пры даліне,
калі у лявоніху радасьць пашла?

Калі сонца ўзышло на разлог
і песьні праменьнямі п'е,
а лёскат

калёс
па дарогах разьлёг.
Тут быльнёг
на'т і той запяе.

Брава!—

— моладасьць сьвята.

Дзён мінулых няма.

Сёньня будзем электрыку сватаць,
нашто нам з лучнікамі зіма.

А нават і радыё слухаць

на начлезе за кустам пукатым.

Хай-жа палашчаць і нашае вуха
гукі сусьветных раскатаў.

З Ъ М Е С Т:

Стар.

Прадмова 3

Ж Ы Ц Ь Ц Ё

Жыцьцё 7

Каплі вады 9

Не хацеў ахаладжваць ён сэрца 10

Стаяў ён нагім на дарозе 11

За сталецьцем у сталецьце 12

Бягучы ў крыніцу па ваду 13

Міма радыё мчыцца 14

Яна 15

У сэрцы холад, гнеў 16

М Э Л Ё Д Ы І

О, жоўталісьце мой асеньні 19

Вечар асеньні, вечар маўклівы 20

Зоры мітусяцца сьвецяць 21

З-за лесу, лесу 23

Надраньне 24

Пад хмелем вясновага піва 25

Над Прыпяцьцю 26

Непагодай 27

Почка моўчкі крочыць 29

Дух мой узьвіўся высока 30

С У Г У Ч Н А С Ь Ц Ь

Лятуць ў прасторы мэтэоры	33
Ах радасьці	34
Палка-чарнявыя вочы	36
З табой я спаткаўся учора	38
Не сядзець мне з хлапцамі	39
Узагрудзьдзі	41
Не закілзаць	42
У павевах сонечнай красы	43
Здаецца	44
Скамячыўшы злосьць	45
З тугі вялікай на душы	46
Душа людзкая халадзе	47
Я юнацва вітаю	48

Н А Ш Ы Д Н І

Прысязем на пянчук	51
Я для Беларусі мілай	52
Пад хатай	54
З цыкля „Заходняя Беларусь“	55
Не калосьсе	57

+

1800

Цана 20 к.

В0000003 1 16 193

Бел. адд
1994

А. ТЫМЫН

Сторона книги с обратным тиснением текста, который нечитаем.